

Dz.U. 2005 Nr 25 poz. 202**U S T A W A**

z dnia 20 stycznia 2005 r.

o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji¹⁾**Opracowano na podstawie t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1162, z 2014 r. poz. 822, 1322.**

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady postępowania z pojazdami wycofanymi z eksploatacji w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi oraz ochronę środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju.

2. W sprawach dotyczących postępowania z pojazdami wycofanymi z eksploatacji w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się przepisy o odpadach.

Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do:

- 1) pojazdów wyprodukowanych na terytorium kraju;
- 2) pojazdów wprowadzonych na terytorium kraju w drodze importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia;
- 3) odpadów powstałych z pojazdów.

1a. Do motorowerów trójkołowych zaliczanych do kategorii L2e, określonej w przepisach o ruchu drogowym, stosuje się przepisy art. 11–17, art. 21, art. 22 oraz art. 39–41.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do pojazdów historycznych.

Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) imporcie – rozumie się przez to przywóz pojazdu z terytorium państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju;

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia dyrektywy 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. Urz. WE L 269, z 21.10.2000, z późn. zm.). Dane dotyczące aktów prawa Unii Europejskiej ogłoszonych przed dniem 1 maja 2004 r., zamieszczone w niniejszej ustawie, dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

- 2) masie pojazdu – rozumie się przez to masę własną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.²⁾), pomniejszoną o masę paliwa w ilości nominalnej;
- 2a) masie pojazdu wycofanego z eksploatacji – rozumie się przez to masę pojazdu zważonego przy przyjmowaniu pojazdu do stacji demontażu lub punktu zbierania pojazdów, po uprzednim usunięciu z niego innych odpadów, które nie pochodzą z tego pojazdu;
- 3) odzysku – rozumie się przez to odzysk w rozumieniu przepisów o odpadach;
- 4) pojeździe – rozumie się przez to pojazdy samochodowe zaliczone do kategorii M1 lub N1, określonych w przepisach o ruchu drogowym, oraz motorowery trójkołowe zaliczone do kategorii L2e, określonych w przepisach o ruchu drogowym;
- 5) pojeździe historycznym – rozumie się przez to:
 - a) pojazd zabytkowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
 - b) pojazd mający co najmniej 25 lat, uznany przez rzeczoznawcę samochodowego za unikatowy lub mający szczególne znaczenie dla udokumentowania historii motoryzacji;
- 6) pojeździe wycofanym z eksploatacji – rozumie się przez to pojazd stanowiący odpad w rozumieniu przepisów o odpadach;
- 7) ponownym użyciu – rozumie się przez to zastosowanie przedmiotów wyposażenia i części, wymontowanych z pojazdów wycofanych z eksploatacji, w tym samym celu, dla którego zostały pierwotnie zaprojektowane i wykonane;
- 8) przetwarzaniu – rozumie się przez to czynności podejmowane po przekazaniu pojazdu wycofanego z eksploatacji do stacji demontażu w celu demontażu, odzysku lub przygotowania do unieszkodliwiania;
- 9) recyklingu – rozumie się przez to recykling w rozumieniu przepisów o odpadach;
- 10) stacji demontażu – rozumie się przez to zakład prowadzący przetwarzanie, w tym demontaż obejmujący następujące czynności:

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1448 oraz z 2013 r. poz. 700 i 991.

- a) usunięcie z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów i substancji niebezpiecznych, w tym płynów,
 - b) wymontowanie z pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmiotów wyposażenia i części nadających się do ponownego użycia,
 - c) wymontowanie z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów nadających się do odzysku lub recyklingu;
- 11) strzępiarce – rozumie się przez to instalację służącą do rozdrabniania odpadów powstałych w trakcie demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji;
- 12) terytorium kraju – rozumie się przez to terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 13) wewnątrzwspólnotowym nabyciu – rozumie się przez to przywóz pojazdu z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju;
- 14) wprowadzającym pojazd – rozumie się przez to przedsiębiorcę będącego producentem pojazdu lub przedsiębiorcę dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia lub importu pojazdu;
- 15) substancji niebezpiecznej – rozumie się przez to każdą substancję spełniającą kryteria klasyfikacji dla którejkolwiek z klas lub kategorii zagrożenia wymienionych w:
- a) części 2 w pkt 2.1–2.4, 2.6, 2.7, 2.8 (Typ A i B), 2.9, 2.10, 2.12, 2.13 (kategoria 1 i 2), 2.14 (kategoria 1 i 2) oraz 2.15 (Typ A–F),
 - b) części 3 w pkt 3.1–3.6, 3.7 (działanie szkodliwe na funkcje płciowe i płodność lub na rozwój potomstwa), 3.8 (z wyjątkiem substancji spełniających kryteria klasyfikacji ze względu na działanie narkotyczne), 3.9 i 3.10,
 - c) części 4 w pkt 4.1,
 - d) części 5 w pkt 5.1
- załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywę 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1).

Art. 3a. 1. Pojazdy, które nie spełniają wymagań technicznych, zapewniających ochronę środowiska lub zdrowia lub życia ludzi, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, są pojazdami wycofanymi z eksploatacji.

2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania, o których mowa w ust. 1.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw transportu uwzględni, w szczególności:

- 1) wymagania ochrony środowiska,
- 2) bezpieczeństwo użytkowania pojazdów,
- 3) możliwe zagrożenia dla zdrowia lub życia ludzi,
- 4) wymagania ochrony dóbr kultury lub
- 5) wymagania wynikające z przepisów Unii Europejskiej.

Art. 4. Wprowadzenie pojazdu na terytorium kraju następuje:

- 1) z dniem wydania pojazdu z magazynu w celu ostatecznego wprowadzenia go do obrotu – w przypadku pojazdów wyprodukowanych w kraju;
- 2) z dniem dopuszczenia go do obrotu na terytorium kraju – w przypadku importu pojazdu;
- 3) z dniem wystawienia faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotowe nabycie – w przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia.

Art. 5. 1. Zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji mogą prowadzić wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów i przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu.

2. Demontaż pojazdów wycofanych z eksploatacji może być prowadzony wyłącznie w stacjach demontażu.

Rozdział 2

Obowiązki wprowadzających pojazdy

Art. 6. 1. Przedsiębiorca będący producentem pojazdów jest obowiązany do:

- 1) ograniczania stosowania substancji niebezpiecznych w pojazdach w celu zapobiegania emisji tych substancji do środowiska i ułatwienia recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji;

- 2) uwzględniania wymogów demontażu i ponownego użycia przedmiotów wyposażenia i części pojazdów oraz odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji;
- 3) stosowania materiałów pochodzących z recyklingu do produkcji pojazdów.

2. Przepisy ust. 1 pkt 1 i 3 stosuje się odpowiednio do producentów przedmiotów wyposażenia i części pojazdów.

Art. 7. 1.³⁾ Materiały, przedmioty wyposażenia i części pojazdów, z wyłączeniem ciężarków do wyważania kół, szczotek węglowych do silników elektrycznych oraz okładzin hamulcowych, nie mogą zawierać ołowiu, rtęci, kadmu i sześciowartościowego chromu.

2. Materiały, przedmioty wyposażenia i części pojazdów mogą zawierać metale, o których mowa w ust. 1, jeżeli jest to konieczne do uzyskania wymaganej charakterystyki technicznej tych przedmiotów i części.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, określi, w drodze rozporządzenia, listę materiałów, przedmiotów wyposażenia i części pojazdów, o których mowa w ust. 2, kierując się koniecznością ograniczania negatywnego oddziaływania na środowisko.

4. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, może również zostać określona dopuszczalna zawartość ołowiu, rtęci, kadmu lub sześciowartościowego chromu w materiałach, przedmiotach wyposażenia i częściach pojazdów.

Art. 8. 1. Wprowadzający pojazd jest obowiązany do zapewnienia oznaczenia przedmiotów wyposażenia i części pojazdów z:

- 1) elastomerów o wadze powyżej 200 g;
- 2) pozostałych tworzyw sztucznych o wadze powyżej 100 g.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także do producentów i dokonujących wewnątrzwspólnotowego nabycia lub importu przedmiotów wyposażenia i części pojazdów.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, kierując się potrzebą identyfikacji materiału, z którego są wykonywane przedmioty wyposażenia i części pojazdów,

³⁾ Stosuje się, na podstawie art. 17 ustawy z dn. 22.01.2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 145), do materiałów, przedmiotów wyposażenia i części pojazdów wprowadzonych do obrotu po dniu wejścia w życie ustawy, przeznaczonych do stosowania w pojazdach wyprodukowanych od dnia 1 lipca 2003 r.

określi, w drodze rozporządzenia, sposób oznaczania oraz rodzaje oznaczeń przedmiotów wyposażenia i części pojazdów.

Art. 9. 1. Wprowadzający pojazd jest obowiązany do opracowania informacji dotyczącej sposobu demontażu nowego typu pojazdu w ciągu 6 miesięcy od wprowadzenia go na terytorium kraju.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać w szczególności:

- 1) określenie rodzajów przedmiotów wyposażenia i części pojazdów, które mogą być przeznaczone do ponownego użycia,
- 2) wskazanie umiejscowienia elementów i substancji niebezpiecznych użytych w pojeździe

– w zakresie potrzebnym przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu do spełnienia przez niego obowiązków wynikających z przepisów ustawy.

3. Wprowadzający pojazd jest obowiązany do nieodpłatnego przekazania przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu informacji, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia złożenia przez tego przedsiębiorcę wniosku o udzielenie informacji.

4. Producenci oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia lub importu przedmiotów wyposażenia i części pojazdów są obowiązani do nieodpłatnego udostępnienia wprowadzającemu pojazd oraz przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu informacji dotyczącej sposobu demontażu, magazynowania i testowania przedmiotów wyposażenia i części pojazdów, które mogą być przeznaczone do ponownego użycia, w terminie 30 dni od dnia złożenia przez wprowadzającego pojazd lub przedsiębiorcę prowadzącego stację demontażu wniosku o udzielenie informacji.

Art. 10. Przepisy art. 6–9 dotyczą wprowadzających pojazdy wydających kartę pojazdu, o której mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Art. 11. 1. Wprowadzający pojazd, o którym mowa w art. 10, jest obowiązany zapewnić sieć zbierania pojazdów, zwaną dalej „siecią”, obejmującą terytorium kraju w taki sposób, aby zapewnić właścicielowi możliwość oddania pojazdu wycofanego z eksploatacji do punktu zbierania pojazdów lub stacji demontażu, położonych w

odległości nie większej niż 50 km w linii prostej od miejsca zamieszkania albo siedziby właściciela pojazdu, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1.

2. Wprowadzający pojazd zapewnia sieć wyłącznie przez własne stacje demontażu i punkty zbierania pojazdów lub na podstawie umów z przedsiębiorcami prowadzącymi stacje demontażu.

3. Wprowadzający pojazd w przypadku:

- 1) cofnięcia pozwolenia zintegrowanego albo innej decyzji w zakresie gospodarki odpadami wymaganej w związku z prowadzeniem stacji demontażu przedsiębiorcy prowadzącemu taką stację,
 - 2) cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów przedsiębiorcy prowadzącemu punkt zbierania pojazdów,
 - 3) rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, o której mowa w ust. 2,
- powinien w terminie 3 miesięcy zapewnić sieć.

4. Wprowadzający pojazd jest obowiązany dołączyć do faktury wystawionej nabywcy pojazdu oświadczenie o podleganiu obowiązkowi zapewnienia sieci lub dowód wpłaty, o którym mowa w art. 12 ust. 2; oświadczenie może być złożone na fakturze.

Art. 12. 1. Wprowadzający pojazd, inny niż wymieniony w art. 10, nie zapewnia sieci.

2. Wprowadzający pojazd, o którym mowa w ust. 1, który nie zapewnia sieci, oraz podmiot niebędący przedsiębiorcą, który dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia lub importu pojazdu, są obowiązani do wniesienia, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, opłaty w wysokości 500 zł od każdego pojazdu wprowadzonego na terytorium kraju. Dowód wpłaty powinien zawierać określenie cech identyfikacyjnych pojazdu, o których mowa w art. 66 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

3. W przypadku gdy wprowadzający pojazd, o którym mowa w ust. 1, który nie zapewnia sieci, dokonał zbycia pojazdu, obowiązany jest przekazać niezwłocznie nabywcy pojazdu dowód wpłaty, o którym mowa w ust. 2.

Art. 13.⁴⁾ Wprowadzający pojazd podlega wpisowi do rejestru, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21 i 888).

Art. 14. 1. Wprowadzający pojazd, który jest obowiązany do zapewnienia sieci lub który złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 11 ust. 4, i nie spełnia tego obowiązku, jest obowiązany do naliczenia i wpłacenia opłaty za brak sieci, z zastrzeżeniem ust. 5 i 6.

2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, oblicza się jako iloczyn stawki opłaty za brak sieci i liczby pojazdów wprowadzonych w danym roku na terytorium kraju przez wprowadzającego pojazd oraz ilorazu liczby dni w roku, w których nie zapewniono sieci, i liczby dni w danym roku.

3. Do liczby dni, w których nie zapewniono sieci, nie wlicza się dni, w których niezapewnienie sieci wynikało z przyczyn określonych w art. 11 ust. 3, jeżeli wprowadzający pojazd zapewnił sieć w terminie 3 miesięcy od wystąpienia danej przyczyny; liczba tych dni nie może przekroczyć 90 w ciągu roku.

4. Stawka opłaty za brak sieci wynosi 500 zł za pojazd.

5. W przypadku zapewnienia sieci obejmującej co najmniej 95% terytorium kraju, podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest zwolniony z opłaty za brak sieci.

6. W przypadku zapewnienia przez podmiot, o którym mowa w ust. 1, sieci obejmującej:

- 1) poniżej 95%, ale nie mniej niż 90% terytorium kraju – wysokość opłaty za brak sieci ulega obniżeniu o 75%;
- 2) poniżej 90%, ale nie mniej niż 85% terytorium kraju – wysokość opłaty za brak sieci ulega obniżeniu o 50%.

Art. 15. Wprowadzający pojazd sporządza roczne sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i trybie określonych w tej ustawie.

Art. 16. 1. Obowiązek obliczenia opłaty za brak sieci powstaje na koniec roku kalendarzowego.

⁴⁾ Stosuje się od dnia utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21), na podstawie art. 234 ust. 11 tej ustawy.

2. Opłata za brak sieci jest wpłacana na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej do dnia 31 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy.

Art. 17. 1. W razie stwierdzenia, że wprowadzający pojazd nie dokonał wpłaty opłaty za brak sieci albo dokonał wpłaty w wysokości niższej od należnej, Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci.

2. W przypadku niewykonania decyzji określonej w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, Główny Inspektor Ochrony Środowiska ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę za brak sieci w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewpłaconej opłaty za brak sieci.

3. Do należności z tytułu opłat za brak sieci stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.⁵⁾), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska.

Art. 17a. Na wniosek podmiotu, który dokonał wpłaty, o której mowa w art. 12 ust. 2, nienależnie lub w nadmiernej wysokości, dokonuje się zwrotu nadpłaconej kwoty.

Rozdział 3

Obowiązki właścicieli pojazdów

Art. 18. Właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji przekazuje go wyłącznie do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów.

Art. 19. Właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji lub upoważniona przez niego osoba, przekazując pojazd do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów, jest obowiązany okazać:

- 1) dowód osobisty lub inny dokument potwierdzający tożsamość;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1101, 1342 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 35, 985, 1027, 1036, 1145 i 1149.

- 2) dowód rejestracyjny pojazdu oraz kartę pojazdu, jeżeli była wydana, lub inny dokument potwierdzający dane zawarte w dowodzie rejestracyjnym;
- 3) dokument potwierdzający własność w przypadku właściciela pojazdu innego niż wpisany w dowodzie rejestracyjnym.

Art. 20. Właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji jest obowiązany w terminie 30 dni od dnia otrzymania zaświadczenia o demontażu pojazdu lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu złożyć wniosek o wyrejestrowanie pojazdu.

Rozdział 4

Obowiązki przedsiębiorców prowadzących stacje demontażu

Art. 21. 1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu powinien zapewniać bezpieczne dla środowiska i zdrowia ludzi przetwarzanie pojazdów wycofanych z eksploatacji i powstających z nich odpadów.

[2. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany do przekazania zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych i zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, który spełnia wymagania, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 16) i w przepisach wydanych na podstawie art. 63 ust. 7 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. Nr 79, poz. 666, z późn. zm.7)).]

Nowe brzmienie ust. 2 w art. 21 wchodzi w życie z dn. 1.01.2015 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 1322).

<2. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany do przekazania zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych i zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, który spełnia wymagania, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. Nr 79, poz. 666, z późn. zm.⁸⁾) i w przepisach wydanych na podstawie art. 63 ust. 7 tej ustawy.>

⁶⁾ Obecnie art. 15 nie zawiera ust. 1 pkt 1.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 152, poz. 897, Nr 171, poz. 1016 i Nr 178, poz. 1060 oraz z 2013 r. poz. 21.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 152, poz. 897, Nr 171, poz. 1016 i Nr 178, poz. 1060, z 2013 r. poz. 21 oraz z 2014 r. poz. 000.

Art. 21a. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu podlega wpisowi do rejestru, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Art. 22. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, minimalne wymagania dla stacji demontażu oraz sposób demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji, kierując się potrzebą zapewnienia bezpiecznego dla środowiska i zdrowia ludzi demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Art. 23. 1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany do przyjęcia każdego pojazdu wycofanego z eksploatacji, który posiada cechy identyfikacyjne pojazdu, o których mowa w art. 66 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, z zastrzeżeniem ust. 7 i 7a.

2. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu przy przyjmowaniu pojazdu wycofanego z eksploatacji może pobrać opłatę od właściciela pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 3 i 6.

3. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu nie pobiera opłaty, o której mowa w ust. 2, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki:

- 1) pojazd jest zarejestrowany na terytorium kraju, zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 2) pojazd wycofany z eksploatacji:
 - a) jest kompletny,
 - b) nie zawiera innych odpadów, które nie pochodzą z danego pojazdu.

4. Za pojazd kompletny uważa się pojazd, który zawiera wszystkie istotne elementy i jego masa jest nie mniejsza niż 90% masy pojazdu.

5. W przypadku przyjmowania od właściciela niekompletnego pojazdu wycofanego z eksploatacji opłata, o której mowa w ust. 2, nie może przekraczać wysokości 10 zł za 1 kg brakującej masy pojazdu.

6. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu nie pobiera opłaty, o której mowa w ust. 2, przy przyjmowaniu niekompletnych pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji oraz jednostek ochrony przeciwpożarowej.

7. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu może odmówić przyjęcia niekompletnego pojazdu, jeżeli właściciel pojazdu odmawia uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 2.

7a. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, który nie ma podpisanej umowy z wprowadzającymi pojazdy, może odmówić przyjęcia pojazdu niekompletnego.

7b. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, odmawiając przyjęcia pojazdu niekompletnego w przypadku, o którym mowa w ust. 7a, jest obowiązany do wskazania najbliższej stacji demontażu działającej w ramach sieci, o której mowa w art. 11 ust. 1.

8. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, mając na uwadze wymogi ochrony środowiska, potrzebę zapewnienia kompletności pojazdów w celu uzyskania odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu oraz przeciwdziałanie niewłaściwemu zagospodarowaniu odpadów, określi, w drodze rozporządzenia, listę istotnych elementów pojazdu, o których mowa w ust. 4.

Art. 24. 1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, przyjmując pojazd wycofany z eksploatacji, który jest kompletny, jest obowiązany do:

- 1) unieważnienia dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu, jeżeli była wydana, oraz tablic rejestracyjnych;
- 2) wydania zaświadczenia o demontażu pojazdu.

2. Zaświadczenie o demontażu pojazdu powinno zawierać oświadczenie przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu o unieważnieniu dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu, jeżeli była wydana, oraz tablic rejestracyjnych.

3. Zaświadczenie o demontażu pojazdu jest sporządzane w trzech egzemplarzach, z których pierwszy otrzymuje właściciel pojazdu, drugi jest przekazywany przez przedsiębiorcę prowadzącego stację demontażu w terminie 7 dni organowi rejestrującemu właściwemu ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, a trzeci pozostaje u przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu, z zastrzeżeniem ust. 5.

4. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, który otrzymuje zaświadczenia o demontażu pojazdu od przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów, o którym mowa w art. 33 ust. 3, przekazuje jeden egzemplarz zaświadczenia organowi rejestrującemu właściwemu ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, a drugi pozostawia u siebie.

5. W przypadku pojazdu niezarejestrowanego na terytorium kraju, egzemplarz zaświadczenia o demontażu pojazdu, przeznaczony dla organu rejestrującego właściwego ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, jest przekazywany w terminie 7 dni Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska.

Art. 25. 1. W przypadku przyjmowania pojazdu, który nie spełnia warunków określonych w art. 23 ust. 3 pkt 2 lit. a, przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany do wydania zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu. Przepisy art. 24 ust. 1 pkt 1 i ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

2. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu nie wydaje zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu, jeżeli właściciel pojazdu odmawia uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 23 ust. 2.

3. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu nie wydaje zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu, jeżeli nie jest możliwe ustalenie cech identyfikacyjnych pojazdu, o których mowa w art. 66 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Art. 26. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu prowadzi ewidencję zaświadczeń o demontażu pojazdu oraz zaświadczeń o przyjęciu niekompletnego pojazdu, wydanych przez niego i przez przedsiębiorców prowadzących punkty zbierania pojazdów, z którymi zawarł umowę.

Art. 27. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób unieważniania dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu oraz tablic rejestracyjnych,
- 2) wzór zaświadczenia o demontażu pojazdu,
- 3) wzór zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu,
- 4) sposób przechowywania zaświadczeń, o których mowa w pkt 2 i 3,
- 5) sposób prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 26

– kierując się potrzebami identyfikacji pojazdu, zapobiegania nieuprawnionemu używaniu dokumentów pojazdów wycofanych z eksploatacji, zapewnienia wiarygodności zaświadczeń dla wyrejestrowania pojazdu oraz ujednoczenia treści zaświadczeń, a także potwierdzenia masy pojazdu wycofanego z eksploatacji.

Art. 28. 1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany osiągać poziom odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji w wysokości odpowiednio 95% i 85% masy pojazdów przyjętych do jego stacji demontażu rocznie.

2. (uchylony).

2a. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do niektórych pojazdów specjalnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

3. Przy obliczaniu poziomów recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji do recyklingu zalicza się procesy oznaczone jako R2–R9 w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz wymontowanie przedmiotów wyposażenia i części pojazdów przeznaczonych do ponownego użycia.

4. Przy obliczaniu poziomów odzysku odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji do odzysku zalicza się procesy uwzględnione przy obliczaniu poziomu recyklingu oraz procesy oznaczone jako R1 w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

5. Przy obliczaniu poziomów odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmioty wyposażenia i części pojazdów przeznaczone do ponownego użycia zalicza się do odzysku i recyklingu.

5a. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu przy obliczaniu poziomów odzysku i recyklingu, o których mowa w ust. 1, może uwzględnić masę odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji poddanych odzyskowi lub recyklingowi do końca stycznia następnego roku w przypadku, gdy pochodzą z pojazdów wycofanych z eksploatacji przyjętych do stacji demontażu w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

6. Ilość odpadów poddanych odzyskowi lub recyklingowi ustala się na podstawie ewidencji odpadów prowadzonej przez przedsiębiorcę prowadzącego stację demontażu.

7. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, kierując się potrzebą ujednoczenia metodyki obliczania poziomów odzysku i recyklingu oraz uwzględniając zakres niezbędnych danych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) frakcje materiałowe pochodzące ze strzępiarki, których zagospodarowanie zalicza się do recyklingu;
- 2) frakcje materiałowe pochodzące ze strzępiarki, których zagospodarowanie zalicza się do innych procesów odzysku niż recykling;
- 3) (uchylony);
- 4) sposób obliczania poziomów odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Art. 29. (uchylony).

Art. 30. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany do sporządzenia rocznego sprawozdania zawierającego informacje, o których mowa w art. 75 ust. 2 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.

Art. 31. 1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany w terminie 14 dni złożyć marszałkowi województwa lub regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska właściwemu miejscowo do wydania pozwolenia zintegrowanego lub innej decyzji w zakresie gospodarki odpadami wymaganej w związku z prowadzeniem stacji demontażu zawiadomienie o zakończeniu działalności w zakresie demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji lub o rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy z przedsiębiorcą prowadzącym punkt zbierania pojazdów.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) nazwę, siedzibę i adres albo imię, nazwisko i adres przedsiębiorcy;
- 2) datę zakończenia działalności lub rozwiązania lub wygaśnięcia umowy;
- 3) w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy – nazwę, siedzibę i adres albo imię, nazwisko i adres przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów.

<3. Minister właściwy do spraw środowiska określi wzór zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2013 r. poz. 235 oraz z 2014 r. poz. 183).>

{Dodany ust. 3
w art. 31
wejdzie w
życie z dn.
25.12.2014 r.
(Dz. U. z 2014
r. poz. 822).}

Rozdział 5

Obowiązki przedsiębiorców prowadzących punkty zbierania pojazdów

Art. 32. 1. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany zapewnić bezpieczne dla środowiska i zdrowia ludzi zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany dołączyć kopię zawartą z przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu umowy dotyczącej przyjmowania pojazdów zebranych w punkcie zbierania pojazdów.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia bezpiecznego dla środowiska i zdrowia ludzi zbierania pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz uwzględniając wydawanie zaświadczeń o demontażu pojazdu, określi, w drodze rozporządzenia, minimalne wymagania dla punktów zbierania pojazdów.

Art. 32a. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów podlega wpisowi do rejestru, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Art. 33. 1. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany do przyjęcia każdego pojazdu wycofanego z eksploatacji, który posiada cechy identyfikacyjne pojazdu, o których mowa w art. 66 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

2. Do przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów stosuje się odpowiednio przepisy art. 23–25, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów sporządza zaświadczenie o demontażu pojazdu lub zaświadczenie o przyjęciu niekompletnego pojazdu, w czterech egzemplarzach, z których pierwszy otrzymuje właściciel pojazdu, drugi i trzeci są przekazywane w terminie 7 dni do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu, w którego imieniu zaświadczenie zostało wydane, a czwarty pozostaje u przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów.

Art. 34. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów może wydawać zaświadczenia o demontażu pojazdu oraz zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego

pojazdu, wyłącznie w imieniu przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) zawarł umowę z przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu, jeżeli nie jest to ten sam przedsiębiorca;
- 2) przekazuje przyjęte pojazdy wycofane z eksploatacji do stacji demontażu.

Art. 35. 1. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany do przekazania wszystkich zebranych pojazdów wycofanych z eksploatacji do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu, z którym zawarł umowę, jeżeli nie jest to ten sam przedsiębiorca.

2. Do transportu pojazdów wycofanych z eksploatacji do stacji demontażu lub punktu zbierania pojazdów nie stosuje się przepisów art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, chyba że ich stan stwarza zagrożenie dla środowiska.

Art. 36. 1. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany w terminie 14 dni złożyć staroście właściwemu miejscowo do wydania zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów zawiadomienie o zakończeniu działalności w zakresie zbierania pojazdów wycofanych z eksploatacji lub o rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy z przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) nazwę, siedzibę i adres albo imię, nazwisko i adres przedsiębiorcy;
- 2) datę zakończenia działalności lub rozwiązania lub wygaśnięcia umowy;
- 3) w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy – nazwę, siedzibę i adres albo imię, nazwisko i adres przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu.

3. Zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów wydane przedsiębiorcy prowadzącemu punkt zbierania pojazdów wygasa z dniem zakończenia działalności lub rozwiązania lub wygaśnięcia umowy z przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu.

Rozdział 6

Obowiązki przedsiębiorców prowadzących strzępiarki

Art. 37. 1. Przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę jest obowiązany zapewnić bezpieczne dla środowiska i zdrowia ludzi rozdrabnianie odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji.

**{Dodany ust.
1a w art. 37
wejdzie w
życie z dn.
24.01.2016 r.**

<1a. Przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę podlega wpisowi do rejestru, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.>

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia bezpiecznego dla środowiska sposobu rozdziału odpadów powstałych w trakcie demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz właściwego gospodarowania tymi odpadami, określi, w drodze rozporządzenia, minimalne wymagania dla strzępiarek oraz metody rozdziału odpadów na frakcje materiałowe obejmujące frakcje metali żelaznych i nieżelaznych, tworzyw sztucznych, szkła i pozostałości.

Art. 38. 1. Przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę jest obowiązany wykonać raz na rok próbę strzępienia pojazdów wycofanych z eksploatacji w celu określenia zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych.

2. Przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę przekazuje przedsiębiorcom prowadzącym stacje demontażu, od których przyjmuje odpady do strzępienia, informację dotyczącą zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych, określonej w wyniku przeprowadzenia próby, o której mowa w ust. 1, w ciągu miesiąca od wykonania próby.

3. Przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę sporządza roczne sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w art. 75 ust. 2 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.

4. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, sposób wykonania próby strzępienia, o której mowa w ust. 1, kierując się potrzebą ustalenia średniej zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych dla poszczególnych stacji demontażu.

Art. 38a. (uchylony).

Rozdział 7

Obowiązki organów administracji publicznej

Art. 39. 1. Starosta wydaje zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów przedsiębiorcy prowadzącemu punkt zbierania pojazdów po uzgodnieniu z marszałkiem województwa lub regionalnym dyrektorem ochrony środowiska właściwym miejscowo do wydania pozwolenia zintegrowanego lub innej

decyzji w zakresie gospodarki odpadami wymaganej w związku z prowadzeniem stacji demontażu przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu, z którym przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów zawarł umowę.

2. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, starosta określa przedsiębiorcę lub przedsiębiorców prowadzących stację demontażu, którym przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany przekazywać zebrane pojazdy wycofane z eksploatacji.

3. Jeżeli przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów poświadcza nieprawdę w zaświadczeniu o demontażu pojazdu lub zaświadczeniu o przyjęciu niekompletnego pojazdu, starosta cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, w drodze decyzji bez odszkodowania.

4. Jeżeli przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów narusza przepisy ustawy, starosta wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszeń.

5. Jeżeli przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 4, mimo wezwania nadal narusza przepisy ustawy, starosta cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, w drodze decyzji bez odszkodowania.

6. Cofnięcie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, powoduje wstrzymanie działalności objętej tym zezwoleniem.

7. Starosta przekazuje marszałkowi województwa lub regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska właściwym miejscowo do wydania pozwolenia zintegrowanego lub innej decyzji w zakresie gospodarki odpadami, oraz marszałkowi województwa lub regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska właściwym ze względu na adres punktu zbierania pojazdów kopie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, oraz decyzji, o których mowa w ust. 3 i 5.

Art. 40. 1. Organem właściwym do wydania pozwolenia zintegrowanego lub innej decyzji w zakresie gospodarki odpadami wymaganej w związku z prowadzeniem stacji demontażu jest marszałek województwa; w przypadku gdy stacja demontażu położona jest na terenie zamkniętym, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287 oraz z 2013 r. poz. 805 i 829), organem właściwym jest regionalny dyrektor ochrony środowiska.

2. Pozwolenie na wytwarzanie odpadów może być wydane po uzyskaniu wymaganego pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego w rozumieniu

przepisów prawa budowlanego, z wyłączeniem nowo zbudowanych lub przebudowanych obiektów budowlanych, zespołów obiektów lub instalacji, do których ma zastosowanie art. 76 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁹⁾), oraz po sprawdzeniu przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska funkcjonowania instalacji i urządzeń służących do demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji.

3. Jeżeli przedsiębiorca prowadzący stację demontażu poświadczą nieprawdę w zaświadczeniu o demontażu pojazdu lub zaświadczeniu o przyjęciu niekompletnego pojazdu, marszałek województwa lub regionalny dyrektor ochrony środowiska cofa pozwolenia lub decyzje, o których mowa w ust. 1, w drodze decyzji, bez odszkodowania.

4. Jeżeli przedsiębiorca prowadzący stację demontażu narusza przepisy ustawy, marszałek województwa lub regionalny dyrektor ochrony środowiska wzywa go do zaniechania naruszeń w oznaczonym terminie.

5. Jeżeli przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 4, mimo wezwania nadal narusza przepisy ustawy w zakresie prawidłowej eksploatacji stacji demontażu, marszałek województwa lub regionalny dyrektor ochrony środowiska cofa pozwolenia lub decyzje, o których mowa w ust. 1, w drodze decyzji, bez odszkodowania.

6. Jeżeli przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 4, narusza przepisy ustawy inne niż określone w ust. 5, marszałek województwa lub regionalny dyrektor ochrony środowiska może cofnąć pozwolenia lub decyzje, o których mowa w ust. 1, w drodze decyzji bez odszkodowania.

7. Regionalny dyrektor ochrony środowiska przekazuje marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia stacji demontażu informacje niezbędne do prowadzenia wykazu, o którym mowa w art. 42 ust. 1.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106, Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 28, poz. 145, Nr 40, poz. 227, Nr 76, poz. 489, Nr 119, poz. 804, Nr 152, poz. 1018 i 1019, Nr 182, poz. 1228, Nr 229, poz. 1498 i Nr 249, poz. 1657, z 2011 r. Nr 32, poz. 159, Nr 63, poz. 322, Nr 94, poz. 551, Nr 99, poz. 569, Nr 122, poz. 695, Nr 152, poz. 897, Nr 178, poz. 1060 i Nr 224, poz. 1341, z 2012 r. poz. 460, 951, 1342 i 1513 oraz z 2013 r. poz. 21, 139, 165 i 888.

Art. 41. 1. Organem właściwym do wydania pozwolenia zintegrowanego lub innej decyzji w zakresie gospodarki odpadami wymaganej w związku z prowadzeniem strzępiarki jest marszałek województwa; w przypadku gdy strzępiarka położona jest na terenie zamkniętym organem właściwym jest regionalny dyrektor ochrony środowiska.

2. Jeżeli przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę poświadcza nieprawdę w informacji dotyczącej zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych, o których mowa w art. 38 ust. 2, marszałek województwa lub regionalny dyrektor ochrony środowiska cofa pozwolenia lub decyzje, o których mowa w ust. 1, w drodze decyzji, bez odszkodowania.

3. Jeżeli przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę narusza przepisy ustawy, marszałek województwa lub regionalny dyrektor ochrony środowiska wzywa go do zaniechania naruszeń w oznaczonym terminie.

4. Jeżeli przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 3, mimo wezwania nadal narusza przepisy ustawy, marszałek województwa lub regionalny dyrektor ochrony środowiska cofa pozwolenia lub decyzje, o których mowa w ust. 1, w drodze decyzji, bez odszkodowania.

Art. 42. 1. Marszałek województwa zamieszcza na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu marszałkowskiego wykaz przedsiębiorców prowadzących stacje demontażu oraz punkty zbierania pojazdów, wpisanych do rejestru, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje:

- 1) firmę przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub punkt zbierania pojazdów oraz oznaczenie jego siedziby i adres;
- 2) adresy stacji demontażu lub punktów zbierania pojazdów.

Art. 43. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska co najmniej raz w roku kontroluje każdą stację demontażu.

Rozdział 8

Przepisy karne

Art. 44. Kto wbrew przepisom art. 7 wprowadza do obrotu materiały, przedmioty wyposażenia lub części pojazdów zawierające ołów, rtęć, kadm lub sześciowartościowy chrom, podlega karze grzywny.

Art. 45. Kto wbrew przepisom art. 8 nie zapewnia oznaczania przedmiotów wyposażenia lub części pojazdów, podlega karze grzywny.

Art. 46. Kto wbrew przepisom art. 9:

- 1) nie przekazuje przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu informacji dotyczących sposobu demontażu nowego typu pojazdu,
 - 2) nie udostępnia wprowadzającemu pojazd lub przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu informacji dotyczących sposobu demontażu, magazynowania lub testowania przedmiotów wyposażenia lub części pojazdu, które mogą być przeznaczone do ponownego użycia
- podlega karze grzywny.

Art. 47. Kto wbrew przepisom art. 13 nie składa zawiadomienia o podjęciu działalności w zakresie produkcji, importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia pojazdów lub składa zawiadomienie zawierające fałszywe dane, podlega karze grzywny.

Art. 48. Kto wbrew przepisowi art. 18 nie przekazuje pojazdu wycofanego z eksploatacji do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów, podlega karze grzywny.

[Art. 48a. Kto, wbrew przepisowi art. 21 ust. 2, nie przekazuje zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych i zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, podlega karze grzywny.]

Nowe brzmienie art. 48a wchodzi w życie z dn. 1.01.2015 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 1322).

<Art. 48a. Kto, wbrew przepisowi art. 21 ust. 2, nie przekazuje zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych i zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, podlega karze grzywny.>

Art. 49. 1. Kto wbrew przepisom art. 23 nie przyjmuje pojazdu wycofanego z eksploatacji do stacji demontażu, podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto wbrew przepisom art. 33 nie przyjmuje pojazdu wycofanego z eksploatacji do punktu zbierania pojazdów.

Art. 50. (uchylony).

Art. 51. 1. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 24 lub art. 33, nie wydaje właścicielowi pojazdu zaświadczenia o demontażu pojazdu lub nie przekazuje tego zaświadczenia organowi rejestrującemu właściwemu ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 25 lub art. 33, nie wydaje właścicielowi pojazdu zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu lub nie przekazuje tego zaświadczenia organowi rejestrującemu właściwemu ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu.

Art. 52. (uchylony).

Art. 53. Orzekanie w sprawach, o których mowa w art. 44–51, następuje na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 i 765).

Rozdział 8a

Kary pieniężne

Art. 53a. 1. Kto poza stacją demontażu dokonuje:

- 1) usunięcia z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów lub substancji niebezpiecznych, w tym płynów,
- 2) wymontowania z pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmiotów wyposażenia lub części nadających się do ponownego użycia,
- 3) wymontowania z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów nadających się do odzysku lub recyklingu

– podlega karze pieniężnej od 10 000 do 300 000 zł.

2. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

3. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

4. Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, należy uwzględnić stopień szkodliwości czynu, w szczególności zakres naruszeń, ilość odpadów, rodzaj stwarzanego zagrożenia dla środowiska oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów o odpadach.

5. W sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja

podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 54–59. (pominięte).¹⁰⁾

Rozdział 10

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 60. W okresie do dnia 31 grudnia 2014 r. poziomy odzysku i recyklingu, o których mowa w art. 28 ust. 1, wynoszą odpowiednio 85% i 80%.

Art. 61. (pominięty).¹¹⁾

Art. 62. Przepisy art. 7 ust. 1 stosuje się do materiałów, przedmiotów wyposażenia i części pojazdów wprowadzonych do obrotu po dniu wejścia w życie ustawy, przeznaczonych do stosowania w pojazdach wyprodukowanych po dniu 1 lipca 2003 r.

Art. 63. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z tym że przepisy:

- 1) art. 7, art. 8, art. 44, art. 45, art. 57 pkt 2 i art. 62 wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 11–17, art. 28, art. 47, art. 55, art. 56, art. 57 pkt 3, art. 58 pkt 1 i 3 w zakresie dotyczącym art. 401 ust. 11 i 12 i art. 415 ust. 5a i 5b, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, i art. 60 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2006 r.;
- 3) art. 23 ust. 3 w stosunku do pojazdów wprowadzonych na terytorium kraju przed dniem 1 lipca 2002 r. stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.;
- 4) art. 58 pkt 1 w zakresie dotyczącym art. 401 ust. 1–10 i 13–16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁰⁾ Zamieszczone w obwieszczeniu Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. poz. 1162).

¹¹⁾ Zamieszczony w obwieszczeniu.

